

oh, Fanny!

door

K. LESTER

Niet doen, Ruth! Hij volgt ons weer!" Bijna gelijktijdig met de waarschuwendende woorden van Fanny Eden trok Ruth Nevein haar elegant gehandschoende kleine hand terug — leeg. Zonder een enkele vraag volgde zij haar vriendin, die in de richting van de lift liep.

"We hebben vandaag geen geluk," zei Fanny, toen zij het warenhuis verlieten.

"Ik ben niet spoedig achterdochtig, maar wanneer dezelfde kerel twee onschuldig uitziende meisjes op de hielen volgt door drie winkels, wordt 't tijd huiswaarts te gaan. Een volgenden keer beter."

"Jammer: 't was zoo'n pracht vos," zei Ruth spijtig. "Jammer. Weet je zeker dat je geen vergissing hebt gemaakt?"

"Mijn zaak is het te kijken, en de jouwe te nemen; ik ben de oogen en jij bent de handen. Kijk maar eens even achter je. Dat is geen kerel, die een meisje naloopt, alleen om kennis te maken. Op mijn woord Ruth; dat is een detective; ik voelde het, zoodra ik hem gewaar werd. Nieuw systeem van de groote zaken, verdachte bezoekers te volgen. Zie je hem? Met die bruine overjas."

Ruth's schijnbaar onschuldige, blauwe oogen wierpen een blik naar achter.

"Oh Fanny; hij is vlak achter ons."

"Precies, en daar blijft hij tot de winkels gesloten zijn en wij naar huis gaan. Kunnen dat evengoed daarom dadelijk doen. Laten we deze bus nemen."

De beide winkel-dieveggen stapten in de bus, en Fanny's donkere oogen fonkelden, toen hun schaduw volgde en tegenover haar plaats nam.

De heer met de bruine overjas bleek in 't minst niet gevoelig voor de verachtelijke blikken der chic gekleede dames. Toen zij uitstapten, bleef hij zitten.

"Natuurlijk," schamperde Fanny, toen zij hun flat bereikt hadden; "het sluitingsuur is nu voorbij. Heeft ons den heelen middag gevolgd en onze beste kansen bedorven."

"Morgen meer geluk, misschien," zei Ruth.

"Misschien!" echode Fanny sarcastisch.

"Je kunt je overtuigd houden dat hij morgen bij den hoek van de straat op ons staat te wachten. En vanavond is hij thuis bezig ons signalement op te maken — hij heeft ons genoeg kunnen opnemen en morgen," ratelde Fanny door, "kijkt iedere winkel-detective uit naar een aardig uitziende kleine dame met een moedervlekje links van haar neus. Dat ben jij. Wat mij betreft, iemand die een half hoofd boven de meeste menschen uitsteekt, is al heel makkelijk te herkennen. Wat moeten we doen? Scheiden en ieder voor eigen rekening gaan werken? Of verhuizen?"

"O Fanny; laten we toch samen blijven. Het ging zoo goed. Je ziet het misschien veel te zwaar in. Hij weet denkelijk niet eens waar we wonen."

"Hoeft hij niet te weten. Vandaag of

morgen snapt hij ons op heeterdaad. Hij is een scherpzinnige kerel; dat zag ik dadelijk. 't Is, of ik het interieur van het politiebureau al zie."

"O Fanny; hou op," riep de blauwoogige, vlug-vingerige Ruth. "Ik zal thee zetten en dan gaan we wat eten; dat zal ons opknappen."

Zonder antwoord af te wachten van haar pessimistische partner, vloog Ruth naar de keuken; en Fanny liet zich in een stoel zakken. De kamer, die zij rondzag, was weelderig gemeubeld en de andere vertrekken waren naar verhouding.

"Drie kamers en een badkamer; chique buurt," peinsde Fanny. "Maar we hebben zoo goed als geen contanten meer en... wat is er, Ruth?"

"Het water kookt, maar we hebben geen thee."

"Laten we dan koffie drinken."

"Koffie is er ook niet," klaagde Ruth; "we hebben niets, ook geen eten. Niets dan wat suiker en gecondenseerde melk."

"Heb je dan niets besteld?"

"Neen; zonder geld willen ze ons niets meer leveren. Ik heb er vanmorgen niets van gezegd, omdat ik zeker dacht dat we vanavond contant geld zouden hebben. Door dien ellendigen detective heb ik er niet meer aan gedacht. O Fanny, wat moeten we doen?"

Fanny zonk dieper weg in haar stoel.

"Dat is de climax," zuchtte ze. "Geen voldoende geld in huis; ons arbeidsterrein gesloten en niets te eten dan suiker en gecondenseerde melk. — Maar ik ben niet van plan zonder eten naar bed te gaan. Daar moet ik iets op vinden. Schiet op, Ruth, en laat me denken."

Twintig minuten gingen voorbij. Toen, na een zorgvuldige studie van den telefoon-gids ging Fanny naar de slaapkamer, waar haar garderobe berustte. Zij kwam terug in de zitkamer, gekleed in een eenvoudige zwarte japon, gedeeltelijk bedekt door een wit kanten boezelaartje. Over haar arm hing een zwarte cape. Zij leek onmiskenbaar op een dienstbode en Ruth zag haar aan, meer dan verbaasd.

"Gaap me niet zoo aan," zei Fanny, nu weer lachend. "Ik ben de nieuwe meid van Mrs. Trevor, je weet wel, die twee straten verder woont. Neen, vraag me niets; ik heb haast. Ik moet nog telefoneeren naar den winkel die haar levensmiddelen levert, vóór die sluit. Ik weet welke dat is, want ik heb den vrachtauto een paar maal voor haar huis zien staan." Zij wierp de cape over de schouders en liep naar de deur.

"Als je me over een half uur niet terug ziet met de boodschappen, ben ik gesnapt. Kijk niet zoo idioot. Tot straks."

Na een volkomen bevredigende conversatie in een publieke telefooncel, wandelde Fanny naar de straat waar Mrs. Trevor woonde. Eenige minuten vóór de lichten van den vrachtauto op den hoek van de straat zichtbaar werden, slipte Fanny in de duisternis van de groote poort, die toegang tot het huis verleende. De cape wierp zij achter een bloemenbak, en wachtte. Zij stond naast het raam van de souterrain-keuken. Door de opening van het een weinig naar beneden gelaten raam klonk het geklik-klak van borden, en daar tusschen door hoorde Fanny duidelijk de conversatie der dienstboden. Het gesprek, dat zij aldus afliuisterde was interessant, belangrijk zelfs; maar haar

aandacht was zoozeer gericht op de verwachte aankomst van den vrachtauto, dat de betekenis van het gehoorde niet dadelijk tot haar doordrong.

Toen de auto voor het huis stopte, kwam uit de poort een groote glimlachende dienstbode op den chauffeur toe.

"All right," zei ze, het pak van den jongen overnemend. "Neen, laat maar; ik draag het zelf wel even naar binnen. — Wat? — Ja, ik ben de nieuwe meid. Spijt me, dat ik zoo laat nog moest bestellen, maar ik had veel te weinig in huis. Dank je wel. Goeden avond."

"Avond," gaf de chauffeur terug, en wipte achter zijn stuurrad.

Even vlug, maar met minder lawaai, snelde Fanny naar het hoekje waar haar cape lag. sloeg die weer om en liep, onopgemerkt als zij was gekomen, naar huis.

"Dat is in elk geval genoeg voor vanavond," zei de handige Fanny toen zij in de keuken tegenover de verbaasde Ruth stond. "Meer dorst ik niet te bestellen, uit vrees dat ik het niet zou kunnen dragen. — Ruthie dear; je ziet dat ik met mijn hoofd soms even vlug ben als jij met je vingers. Nu, me dunkt, we moesten maar beginnen."

Halverwege het feestmaal, zoo makkelijk maar onrechtvaardig verkregen, werd de spraakzame Fanny stil en scheen plotseling in gepeins verdiept.

"Ruth," heropende zij toen plotseling het gesprek, "hebben we die twee avondmantels nog; je weet wel, die van Sear's?"

Ruth knikte van ja.

"En een paar behoorlijke avondjaponnen?"

"Zeker; die we toen op die partij in Brighton hebben gedragen; een geelzijden van mij en..."

"In orde. Toen ik daar op dien auto stond te wachten, hoorde ik een gesprek van de dienstboden. Zoek jij de mantels en de japonnen bij elkaar; inmiddels zal ik je vertellen wat ik hoorde en wat mijn plan is. — Nu luister:

Mrs. Trevor moest vanavond naar een partij, maar haar zuster werd onverwachts ziek en daarom moest zij de uitnodiging afzeggen. Ik hoorde de een tegen de ander zeggen dat zij akelig van angst was, dus luisterde ik onwillekeurig aandachtiger."

"Wie was akelig van angst? Mrs. Trevor?"

"Neen, de meid. Val me niet in de rede. Ruth. Er is voor vijf of zesduizend pond aan juweelen in huis, die Mrs. Trevor vanmorgen van de bank heeft laten komen. Zij had die vanavond moeten dragen. Nu liggen ze in haar boudoir, vertelde het kamermeisje. Begrijp je onze kans. Ruth? De juweelen in huis, Mrs. Trevor naar haar zuster! en slechts twee dienstboden aanwezig."

"Maar hoe komen we binnen?"

"Avondjapon, een geschikt praatje en een opzettelijk ongelukje. Maak de haartang even heet, en luister verder wat jij doen moet."

Even over tien uur opende de meid van den huize Trevor heel voorzichtig de deur op een kier. Want haar kameraad was ook uitgegaan en de gedachte, alleen in huis te zijn met de kostbare juweelen, had haar wat zenuwachtig gemaakt. Door de kier keek zij in de onschuldige blauwe oogen van een jonge dame in avondcos-